

Glänsande Stångaspel i rekordens tecken.

Bröderna Arweson, Gothem, mästare i varpa,
När II i bakpärk och Lau II i frampärk.

C:a 6,000 personer på Gumbalde äng i går.

Den gottländska idrotten har under de senaste åren vunnit en anslutning som man förr knappast trott vara möjlig. Det visade sig vid årets Stångaspel, som helt gingo i rekordens tecken. Det blev visserligen inga nya gottländska rekord, men det blev i stället något som är mycket värdefullare, rekord i fråga om anslutning. Man kan räkna med att det var c:a 900 tävlande med i år, och det torde vara få idrottstävlingar, av vad slag det vara må, som kan mönstra upp något liknande. Det var rekord i alla de större grenarna.

Främst kom varpan med 203 lag. Genom en rationell uppdelning i klasser och grupper kunde dock dessa tävlingar klaras av på relativt kort tid, och redan under eftermiddagens lopp voro de gottländska mästarna korade. Det var bröderna Arweson från Gothem, som i finalen avfärdade Birger Olssons lag, Fole, på två raka kulor. Pärken tog däremot längre tid — det var rekord även här med 30 lag — och det dröjde ända till kl. 1/2 9 på kvällen innan de sista pärklaget lämnade planen. Sedan dröjde det ytterligare en timme innan prislister voro klara och landshövding Jeppason kunde förrätta utdelningen av den ståtliga samling pris, som folkskollärare Dahlgren lyckats samla ihop. Inte mindre än 600 pokaler delades ut som belöning för gott arbete i de olika grenarna.

Det säger sig självt att även publikrekordet skulle få sig en knuff uppåt en sådan dag. Det var lite mulet på morgonen och det var ovisst om det skulle bli regn eller inte. En hel del folk drog sig säkert därför för att resa till Stånga, vilket dock inte hindrade att man kunde räkna in c:a 6,000 personer på Gumbalde äng, som dagen till ära var prydd med en svensk flagga, flankerad av brokiga signalställ. Det var fullt av folk på de olika skådeplatserna. Mest lockade förstås varpan, och runt omkring de 103 målen var det många åskådare som med stort intresse följde varpstenarnas singlande genom luften fram till pinnarna, som hade svårt att stå kvar vid de skickliga kastarnas energiska attacker.

Men även pärkkarlarna hade sin

(Forts. å sid. 1.)

Folkskolläraren R. DAHLGREN
i samtal med en Stångaspelsentusiast.